

Τζόναθαν Κόου
Ο σπασμένος
καθρέφτης

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ:

CHIARA COCCORESE

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:

ΑΛΚΗΣΤΙΣ ΤΡΙΜΠΕΡΗ

ΠΟΛΙΣ

Η Κλερ ανέβηκε στο δωμάτιό της πατώντας στις μύτες των ποδιών. Το απογευματινό φως άρχισε να χάνεται, αλλά δεν άναψε τη λάμπα της. Καθόταν στο κρεβάτι της σκεπτική, μέχρι που σκοτεινίασε. Δεν πρόσεξε καν ότι είχε βραδιάσει.

Άρα, σκέφτηκε, έτσι λειτουργεί ο κόσμος. Έτσι είναι τα πράγματα. Ένα κορίτσι κάνει κάτι κακό, κάνει μια ζαβολιά, που έχει συνέπειες στη φίλη της Κλερ. Και μετά, όταν η Κλερ προσπαθεί να διορθώσει αυτή την εξόφθαλμη αδικία, κανένας δεν θέλει να την ακούσει. Εκείνη λέει την αλήθεια, αλλά κάποιος άλλος την αντικρούει –λέγοντας ψέματα– μόνο και μόνο επειδή βρίσκει μια γυναίκα ελκυστική και επειδή θέλει μια χάρη από τον σύζυγο αυτής της γυναίκας· και ο κόσμος επιλέγει να πιστέψει αυτόν αντί για την Κλερ, γιατί αυτός έχει εξουσία, ενώ εκείνη όχι. Ήταν τόσο σίγουρη ότι όλοι θα πίστευαν την αλήθεια. Η αλήθεια, εξάλλου, δεν ήταν το σημαντικότερο πράγμα στη ζωή; Η ίδια έτσι πίστευε πάντα. Αλλά προφανώς δεν ήταν – τουλάχιστον όχι για όλους. Φαίνεται ότι για κάποιους ήταν άλλα πράγματα πιο σημαντικά, όπως το να εκμεταλλεύονται ευκαιρίες και να περνάνε τη ζωή τους εύκολα και απλά.

Μια κατάμαυρη διάθεση άρχισε να την πλημμυρίζει. Άναψε το φως δίπλα στο κρεβάτι της, έβγαλε το κομμάτι του καθρέφτη από το συρτάρι και κοίταξε

επικριτικά την επιφάνειά του. Σήμερα φαινόταν πολύ πιο θαμπός και βρόμικος από ό,τι συνήθως. Βασικά ήταν τόσο βρόμικος, που δεν μπορούσε να δει σχεδόν τίποτα, εκτός από ένα πολύ θολό και σκοτεινό είδωλο του δικού της προσώπου. Έστρεψε τον καθρέφτη έτσι ώστε να μπορεί να δει τη μουσούδα του Τίγρη – που εξακολουθούσε να κοιμάται κάθε βράδυ δίπλα της κάτω από τα σεντόνια – αλλά απόψε δεν φαινόταν καθόλου σαν αληθινή τίγρη. Έχωσε θυμωμένη το λούτρινο ζωάκι της κάτω από το κρεβάτι. Μετά έκρυψε πάλι τον καθρέφτη, έσβησε το φως, γύρισε πλευρό και απόμεινε να κοιτάζει για πολλή ώρα το σκοτάδι.

Επτά

Η Κλερ και η μητέρα της συνήθισαν να ζουν μόνες τους. Τελικά, κάποια στιγμή, σχεδόν τα πάντα συνηθίζονται. Και στις δύο έλειπε η παρουσία του πατέρα της στο σπίτι, αλλά από τότε που έγινε σαφές ότι δεν θα ξαναγυρνούσε, έκαναν ό,τι καλύτερο μπορούσαν για να προσαρμοστούν στη νέα κατάσταση. Η διάθεση της μητέρας της βελτιώθηκε, και έπαψαν και οι δυο τους να ξεσπάνε όλη την ώρα η μία στην άλλη. Βέβαια, η μητέρα της ένωθε μοναξιά και άρχισε να βασίζεται όλο και περισσότερο στην Κλερ για συντροφιά. Η δυναμική της σχέσης τους άλλαξε: με τον καιρό γίνονταν περισσότερο φίλες παρά μητέρα και κόρη. Και άρχισαν να περνάνε και ωραία μαζί.

Στο μεταξύ, συνέβαινε στην Κλερ και κάτι που κανείς δεν το περίμενε: είχε αρχίσει να τα πηγαίνει καλά στο σχολείο. Επειδή δεν μιλούσε πολύ, κανένας από τους καθηγητές δεν της έδινε και πολλή σημασία, αλλά ξαφνικά, μετά

τους καλούς βαθμούς που βρέθηκε να παίρνει στα διαγωνίσματα, όλοι άρχισαν να λένε πόσο έξυπνο κορίτσι ήταν από πάντα.

Ήταν καλή στα μαθηματικά, αρκετά καλή στη γεωγραφία και τη φυσική, αλλά τελικά το καλύτερο και πιο αγαπημένο της μάθημα ήταν η ιστορία. Τα πήγαινε πολύ καλά με την καθηγήτρια ιστορίας, την κυρία Ντέντρι, αλλά το θέμα δεν ήταν μόνον ότι διδασκόταν το μάθημα σωστά. Η μελέτη της ιστορίας είχε κάτι που τη γοήτευε βαθιά. Της φαινόταν συναρπαστικό να ακούει για τις αυτοκρατορίες που έγιναν σπουδαίες και μετά παρήκμασαν εξαιτίας της αλαζονείας μιας μικρής ομάδας ανθρώπων, για τους μεγάλους πολέμους και για μάχες που μερικές φορές έμοιαζαν να γίνονται χωρίς κανένα λόγο, για συγκρούσεις και κρίσεις που είχαν προκληθεί ανά τους αιώνες επειδή κάποιος υπήρξε υπερβολικά άπληστος ή λαίμαργος για εξουσία. Σκεφτόταν πως το σπουδαιότερο θέμα της ιστορίας ήταν η αναζήτηση της δικαιοσύνης, η προσπάθεια να εξασφαλιστεί το δικαίωμα κάθε ανθρώπου, σε όλο τον κόσμο, να έχει ευκαιρίες για να ζήσει μια καλή ζωή, αλλά πάντα τα πράγματα πήγαιναν στραβά, οι άνθρωποι έκαναν κάθε φορά τα ίδια λάθη, και οι αδύναμοι δεν κατάφερναν να υπερασπιστούν τον εαυτό τους, γιατί πάντα οι πλούσιοι και οι ισχυροί ήταν αυτοί που καθόριζαν την πορεία των γεγονότων. Στο μυαλό της ξαναρχόταν διαρκώς εκείνη η Ημέρα Γυμναστικών Επιδείξεων, πριν από τόσα

χρόνια, τότε που προσπάθησε να υπερασπιστεί τη φίλη της αλλά κανείς δεν την άκουσε, γιατί ο καθένας είχε τις δικές του επιδιώξεις, τα δικά του συμφέροντα, τους δικούς του στόχους. Η Κλερ συνειδητοποίησε ότι εκείνη τη μέρα είχε πάρει ένα σημαντικό μάθημα και πως το ίδιο πράγμα τη δίδασκε και ο ατελείωτος κατάλογος παρόμοιων γεγονότων που συνιστούσαν την ιστορία της ανθρωπότητας: μια ιστορία που έμοιαζε να επαναλαμβάνει διαρκώς τους ίδιους κύκλους μέσα στο χρόνο.

Η Κλερ και η κυρία Ντέντρι έγιναν καλές φίλες. Τώρα πια, αντί να πηγαίνει μόνη της στην καφετέρια στην πλατεία, η Κλερ είχε συχνά για παρέα την καθηγήτριά της. Παρόλο που την αποκαλούσαν «κυρία» Ντέντρι, δεν φαινόταν να υπάρχει κάποιος κύριος Ντέντρι στη ζωή της – τουλάχιστον στην αρχή δεν τον ανέφερε ποτέ. Μια μέρα είπε στην Κλερ ότι κάποτε ήταν παντρεμένη, αλλά ξαφνικά, μετά από δώδεκα χρόνια γάμου, ο σύζυγός της της ανακοίνωσε ότι την παρατούσε για μια νεώτερη γυναίκα. Η ιστορία θύμιζε πολύ εκείνη του πατέρα της και της καινούριας του κοπέλας. (Ίσως και η Ιστορία να επαναλαμβάνεται σε μικρότερους και πιο προσωπικούς κύκλους επίσης.) Όσο κι αν λυπόταν για την καθηγήτριά της η Κλερ, άλλο τόσο ένιωθε ευγνωμοσύνη και περηφάνια που η κυρία Ντέντρι μπόρεσε να της μιλήσει γι' αυτό· ένιωσε ότι της είχαν εκμυστηρευτεί κάτι οδυνηρό και δυσάρεστο, και ότι η καθηγήτριά

της τής είχε δείξει μεγάλη εμπιστοσύνη. Και σκέφτηκε ότι έπρεπε κι εκείνη να μοιραστεί με τη σειρά της το πιο πολύτιμο μυστικό της. Ποιο ήταν αυτό; Μάλλον το μυστικό του σπασμένου καθρέφτη. Θα κατάφερνε όμως να το αποκαλύψει σε κάποιον άλλο; Σε έναν μεγάλο; Η αλήθεια είναι ότι φοβόταν να το πει. Φοβόταν πως η κυρία Ντέντρι θα την κοιτούσε σαν να ήταν τρελή – ή ακόμα χειρότερα, θα της φαινόταν κάτι εντελώς παιδιάστικο, ένα χαζό παιχνίδι που είχε εφεύρει ένα κοριτσάκι για να παίζει. Δεν ήθελε να τη βλέπει έτσι η κυρία Ντέντρι. Ήθελε να θεωρεί ότι κάτι τέτοια πράγματα τα είχε ξεπεράσει και πως γινόταν πλέον σοβαρό άτομο, μεγάλη, σαν εκείνη. Έτσι, αντί για τον καθρέφτη άρχισε να της μιλάει για κάτι άλλο. Άρχισε να της μιλάει για το κεφάλαιο που μελετούσαν στο σχολείο, τη Γαλλική Επανάσταση.

Μέχρι στιγμής είχαν κάνει μόνο ένα μάθημα γι' αυτό το θέμα, όπου η κυρία Ντέντρι τούς είχε περιγράψει πώς πριν από διακόσια-τόσα χρόνια στη Γαλλία οι φτωχοί θύμωσαν τόσο πολύ με τη συμπεριφορά των αριστοκρατών και τα αδιανόητα πλούτη που κρατούσαν μόνο για τον εαυτό τους, που επαναστάτησαν και άρχισαν να αγωνίζονται για την εκθρόνιση του Βασιλιά. Η κυρία Ντέντρι ήθελε επίσης να αναπαραστήσει το γεγονός διοργανώνοντας στην τάξη μια αντιπαράθεση επιχειρημάτων ανάμεσα σε εξέχουσες προσωπικότητες της επανάστασης. Ρώτησε την Κλερ αν ήθελε να πάρει μέρος ως Ροβε-

Οχιώ

Η Κλερ λυπήθηκε πολύ τον Τζορτζ. Φυσικό ήταν. Και ποιος δεν θα τον λυπόταν, δηλαδή; Αλλά δεν ήξερε καθόλου τι να κάνει για να τον βοηθήσει. Δεν είχε και πολλά δικά της χρήματα για να του δώσει και ούτε ήταν σε θέση να του βρει δουλειά ή κάπου να μείνει. Και εξάλλου, για να λέμε την αλήθεια –παρόλο που τη συγκεκριμένη αλήθεια δεν ήθελε να την πει ούτε καν στον εαυτό της– τις επόμενες εβδομάδες την απασχολούσε κάτι τελείως διαφορετικό. Κάτι ενοχλητικό και άβολο και ντροπιαστικό. Κάτι που θα προτιμούσε να μην υπήρχε. Μόνο που αυτό δεν έλεγε να της φύγει από το μυαλό, όσο και να προσπαθούσε.

Αυτό που της είχε προκαλέσει τόσες σκοτούρες ήταν η εμμονή της με τον Ντέιβιντ Νάιτλι.

Όπως και τα περισσότερα κορίτσια στην τάξη της, έτσι κι η Κλερ πάντα

χαιρόταν να βλέπει τον Ντέιβιντ και να του μιλάει και γενικά να βρίσκεται κοντά του. Ήταν ήδη πολύ όμορφο αγόρι, με αναμφισβήτητο χάρισμα να τραβάει τους ανθρώπους. Αλλά από εκείνη τη στιγμή, τότε που πήγε να τη συγχαρεί στην τάξη για το λόγο της και την κοίταξε ίσια στα μάτια, όλα άλλαξαν. Η Κλερ συνειδητοποίησε ότι τον σκεφτόταν διαρκώς. Συνειδητοποίησε ότι περνούσε σχεδόν όλο τον ελεύθερο χρόνο της σκεπτόμενη τρόπους για να τον συναντήσει. Συνειδητοποίησε ότι έκανε γελοία και απίστευτα πράγματα, όπως το να βάζει στο Google το όνομά του ενώ θα έπρεπε να κάνει έρευνα για τα μαθήματά της ή ακόμα –κάποια φρικτή, ταπεινωτική στιγμή– να γράφει στο τετράδιό της ξανά και ξανά, ατέλειωτες αράδες με το όνομά του, ενώ κανονικά θα έπρεπε να γράφει εργασία για το μάθημα της ιστορίας.

Μετά απ' αυτό έγινε πραγματικά έξαλλη με τον εαυτό της και αποφάσισε να συνέλθει πια. Ίσως να ήταν καλύτερα αν έβγαινε από το σπίτι. Έτσι κι αλλιώς είχε βαρεθεί το διάβασμα από το διαδίκτυο. Στο σχολείο ακόμη μελετούσαν τη Γαλλική Επανάσταση, και είχε αρχίσει να πιστεύει ότι οι πληροφορίες που έβρισκε σε όλες τις ιστοσελίδες ήταν κάπως απλοϊκές και πανομοιότυπες. Σκέφτηκε ότι θα ήταν καλύτερο να έβρισκε κανένα βιβλίο για το θέμα. Έτσι αποφάσισε να πάει στην τοπική βιβλιοθήκη.

«Μαμά», είπε μπαίνοντας στο σαλόνι, όπου η μητέρα της, καθισμένη στον

δικό της υπολογιστή, σερφάριζε σε σελίδες γνωριμιών. «Πάω λίγο στη βιβλιοθήκη, εντάξει;»

Χωρίς να σηκώσει τα μάτια της από την οθόνη η μητέρα της είπε: «Αλήθεια; Έχουμε κάτι χρόνια να πάμε εκεί. Ξέρεις πώς να πας;»

«Νομίζω ναι», είπε η Κλερ καθώς έκλεινε την πόρτα πίσω της.

Της πήρε περίπου ένα τέταρτο να βρεθεί εκεί όπου κάποτε ήταν η βιβλιοθήκη, και όταν έφτασε, το μόνο που είδε ήταν ένα εμπορικό κέντρο. Μια γυναίκα με φωσφορίζε μπουφάν στεκόταν απ' έξω και μάζευε χρήματα για κάποιον φιλανθρωπικό σκοπό ή κάτι τέτοιο, οπότε η Κλερ την πλησίασε και της είπε:

«Με συγχωρείτε, ψάχνω τη βιβλιοθήκη. Κάπου εδώ κοντά δεν ήταν κάποτε;»

Η γυναίκα γέλασε. «Μήπως σου βρίσκεται καμιά χρονομηχανή;»

«Ορίστε;» είπε η Κλερ.

«Είσαι στο σωστό μέρος, αλλά άργησες περίπου τρία χρόνια. Η βιβλιοθήκη δεν είναι πια εδώ. Την έκλεισαν για να χτίσουν αυτό.»

Η Κλερ ευχαρίστησε τη γυναίκα και μπήκε στο εμπορικό. Ήταν γεμάτο με όλα τα συνηθισμένα: καφετέριες, καταστήματα ρούχων και κινητών τηλεφώνων. Οι άνθρωποι περιφέρονταν από το ένα μαγαζί στο άλλο προσπαθώντας να βρουν τρόπους να ξοδέψουν χρήματα. Δεν της φαινόταν, πάντως, να δια-

σκεδάζουν και πολύ. Προχώρησε προς το μοναδικό σημείο του εμπορικού που φαινόταν ελκυστικό, εκεί όπου υπήρχε μια τεχνητή λιμνούλα με σιντριβάνια να χορεύουν και μερικά φυτά στις όχθες της. Κάθισε στην άκρη της λίμνης και έβγαλε τον σπασμένο καθρέφτη από την τσάντα της –προσεκτικά, για να μην δει κανένας τι έκανε. Γυρνώντας την πλάτη της στη λίμνη έστρεψε τον καθρέφτη έτσι ώστε να βλέπει προς ένα κατάστημα με φτηνές τσάντες και μπιζού και άλλα αξεσουάρ. Κοίταξε προσεκτικά. Είδε έναν μεγάλο, ζεστό χώρο, με φωτεινά χρώματα, όπου οι τοίχοι ήταν γεμάτοι βιβλία κάθε είδους και μεγέθους. Άνθρωποι κάθονταν σε καρέκλες και αναπαυτικές πολυθρόνες ξεφυλλίζοντας βιβλία, εφημερίδες και περιοδικά. Αναρωτήθηκε αν έτσι ήταν κάποτε η βιβλιοθήκη ή αν ήταν απλώς η εικόνα που είχε η ίδια στο μυαλό της για τις βιβλιοθήκες. Με άλλα λόγια, είχε μνήμη ο καθρέφτης ή είχε φαντασία;

Όπως και να 'χε, ένα ήταν σίγουρο: δεν θα έβρισκε και πολλές πληροφορίες για τη Γαλλική Επανάσταση τριγυρνώντας σ' αυτό το εμπορικό κέντρο. Αλλά έτσι όπως στεκόταν εκεί, μια σκέψη τής πέρασε από το μυαλό. Μια σκέψη όχι και τόσο ευπρόσδεκτη, από εκείνες όμως που έτσι και σου μπουν στο μυαλό, μετά δεν φεύγουν με τίποτα. Θυμήθηκε ότι ο Ντέιβιντ Νάιτλι και η οικογένειά του έμεναν μόλις πέντε λεπτά από εδώ.

Αυτόματα και αγνοώντας εντελώς τη λογική της, τα πόδια της άρχισαν να

την πηγαίνουν κατά εκεί. Βγήκε από το εμπορικό κέντρο και κατηφόρισε τον πολυσύχναστο δρόμο των προαστίων προς την πολυκατοικία του. Όταν έφτασε στη διεύθυνση που είχε αποστηθίσει εδώ και αρκετό καιρό, είδε ότι αντιστοιχούσε σε ένα ολοκαίνουργιο συγκρότημα πολυκατοικιών και σπιτιών· από εκείνα τα συγκροτήματα που έβλεπε σε μπροσούρες και διαφημίσεις να περιγράφονται ως «εξαιρετικά». Ήταν ένα μεγάλο, παλιό κτίριο από κόκκινο τούβλο, που αμέσως το αναγνώρισε. Φυσικά! Αυτό ήταν κάποτε το παλιό νοσοκομείο της κομητείας. Παλιά, πριν αρκετά χρόνια, είχε έρθει εδώ ο πατέρας της για μια εγχείρηση, και επί μια βδομάδα η Κλερ με τη μητέρα της τον επισκέπονταν καθημερινά. Τώρα είχαν αφαιρεθεί όλες οι επιγραφές του παλιού νοσοκομείου και οι περιστρεφόμενες πόρτες της κεντρικής εισόδου είχαν αντικατασταθεί από μια ογκώδη μαύρη πόρτα που κλείδωνε ηλεκτρονικά και έπρεπε να ξέρεις τον κωδικό ασφαλείας για να μπεις. Πάνω από την εξώπορτα υπήρχε μια κάμερα ασφαλείας που κοιτούσε άγρυπνα την Κλερ καθώς εκείνη στεκόταν αναποφάσιστη στα σκαλοπάτια.

Τι να κάνει; Δεν της είχε περάσει ποτέ από το μυαλό ότι το να πλησιάσει το διαμέρισμα του Ντέιβιντ θα ήταν τόσο δύσκολο, σαν να προσπαθούσε να διαρρήξει το θησαυροφυλάκιο τράπεζας. Η ίδια η ιδέα, πάντως, την προβλημάτιζε: γιατί να θέλουν οι άνθρωποι να ζουν έτσι, κλειδωμένοι, αποκομμένοι

από τον υπόλοιπο κόσμο; Μήπως η σκέψη της επαφής με άλλους ανθρώπους τους τρόμαζε τόσο πολύ;

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή εμφανίστηκε μια καλοντυμένη κυρία που ανέβηκε τις σκάλες με δύο βαριές σακούλες ψώνια. Η Κλερ προσφέρθηκε να της κρατήσει τις σακούλες όσο η κυρία θα πληκτρολογούσε τον κωδικό ασφαλείας, και μάλλον γι' αυτό η κυρία την εμπιστεύτηκε και δεν είπε τίποτα όταν η Κλερ μπήκε μέσα μαζί της. (Ίσως, βέβαια, και να μην την πρόσεξε καν.) Μόλις μπήκαν, η γυναίκα χάθηκε κάπου στο βάθος ενός διαδρόμου και η Κλερ έμεινε μόνη.

Ο χώρος όπου βρισκόταν ήταν πολύ σιωπηλός και κάπως ζοφερός. Διαδρόμοι ξεκινούσαν από εκεί προς όλες τις κατευθύνσεις· μερικοί απ' αυτούς φωτιζόνταν από αμυδρά, αδύναμα φωτάκια στους τοίχους.

Η Κλερ δεν είχε ιδέα πού να πάει. Δεν ήξερε καν γιατί βρισκόταν εκεί. Δεν καταλάβαινε τι της συνέβαινε· το μόνο που ήξερε ήταν ότι είχε έρθει εδώ χωρίς κανέναν προφανή ή ουσιαστικό λόγο και τώρα είχε παραλύσει από την ανησυχία και την έξαψη και μόνο στη σκέψη ότι ανά πάσα στιγμή θα μπορούσε ο Ντέιβιντ να βγει από το διαμέρισμά του. Τι θα έλεγε αν την έβλεπε; Πώς θα του εξηγούσε την παρουσία της εκεί;

Για να ηρεμήσει έβγαλε από την τσέπη της τον σπασμένο καθρέφτη και κοίταξε το πρόσωπό της. Το έκανε για να πάρει θάρρος – όποτε κι αν κοιτούσε το

πρόσωπό της στον καθρέφτη, πάντα φαινόταν όμορφο. Και ειδικά σήμερα, της φάνηκε πραγματικά πολύ ωραίο. Μέχρι που χαμογέλασε και στον εαυτό της όταν είδε την αντανάκλαση. (Υπήρχε βέβαια και κάτι που η ίδια δεν είχε συνειδητοποιήσει και θα την εξέπληττε πάρα πολύ αν της το έλεγε κάποιος: πως τώρα πια το πρόσωπο στον καθρέφτη και το πραγματικό της πρόσωπο, αυτό που έδειχνε στους ανθρώπους κάθε μέρα, δεν διέφεραν σχεδόν καθόλου.)

Καθώς κοιτούσε τον εαυτό της στον καθρέφτη, την προσοχή της τράβηξαν κάποιες λεπτομέρειες στο φόντο. Ο καθρέφτης έδειχνε το κτίριο έτσι όπως ήταν κάποτε: τότε που ήταν νοσοκομείο. Ομολογουμένως, δεν ήταν ακριβώς όπως το θυμόταν η Κλερ, από την εποχή που ερχόταν να επισκεφτεί τον πατέρα της. Τότε της είχε φανεί πολύ παλιό, βρόμικο και καταθλιπτικό. Αλλά το νοσοκομείο που αντικατοπτριζόταν στον καθρέφτη δεν ήταν έτσι. Οι θάλαμοι ήταν φωτεινοί και τα έπιπλα καθαρά και απλά, γιατροί και νοσοκόμες κυκλοφορούσαν από δω κι από κει φροντίζοντας τις ανάγκες των ασθενών σε μια ατμόσφαιρα που απέπνεε ηρεμία και επαγγελματισμό. Τα πρόσωπά των εργαζόμενων έμοιαζαν, αν όχι ακριβώς χαρούμενα, πάντως ευγενικά και σίγουρα, σαν να πίστευαν σ' αυτό που έκαναν και να ήταν, με τον τρόπο τους, ευτυχείς που το έκαναν. Όλοι φαίνονταν πολύ απασχολημένοι, και η Κλερ έμεινε για λίγο απορροφημένη παρακολουθώντας τους να κάνουν τη δουλειά τους.

Παρ' όλα αυτά, σύντομα άρχισε να αισθάνεται κάτι διαφορετικό, κάτι που της προκάλεσε έκπληξη: αισθάνθηκε θυμό. Σήκωσε τα μάτια από τον καθρέφτη και κοίταξε γύρω της τους σιωπηλούς, άδειους διαδρόμους, είδε όλες της κάμερες κλειστού κυκλώματος που κρέμονταν από το ταβάνι, τις εξώπορτες των διαμερισμάτων με τα ματάκια και τα θυροτηλέφωνα, και άρχισε να αναρωτιέται γιατί είχε αλλάξει τόσο πολύ αυτό το κτίριο. Θυμόταν αμυδρά πως είχαν δημοσιευθεί κάποια άρθρα στις τοπικές εφημερίδες σχετικά με τους λόγους που έκλεισε το νοσοκομείο και πως είχε γίνει μια καμπάνια για να παραμείνει ανοιχτό, αλλά φυσικά τότε δεν είχε δώσει πολλή σημασία και ούτε είχε σκεφτεί να εμπλακεί σε όλα αυτά. Αλλά σίγουρα ήταν εντελώς λάθος να κλείνει κάτι τόσο σημαντικό, όπως ένα νοσοκομείο για να μετατραπεί σε διαμερίσματα για πλούσιους που θέλουν να κρύβονται από τον υπόλοιπο κόσμο. Τι θα έκαναν τώρα οι κάτοικοι της περιοχής όταν αρρώσταιναν και χρειαζόνταν φροντίδα; Πού θα έπρεπε να πάνε; Και ήταν εξίσου κακό, σκέφτηκε η Κλερ, όσο και το να κλείνεις μια βιβλιοθήκη και να την κάνεις εμπορικό κέντρο. Κάτι δεν πήγαινε καλά. Κάτι δεν πάει καθόλου καλά όταν επιτρέπεται να γίνονται τέτοια πράγματα χωρίς κανέναν να παραπονιέται.

Και μετά ο θυμός της για την τροπή που είχαν πάρει τα πράγματα άρχισε να μεταμορφώνεται σε θυμό για τον εαυτό της. Τι δουλειά είχε εκεί, να περι-

φέρεται μέσα σε μια ξένη πολυκατοικία ελπίζοντας μάταια να δει έστω και μια στιγμή ένα αγόρι που πιθανότατα ούτε καν θα την αναγνώριζε ακόμη κι αν την έβλεπε; Σίγουρα δεν ήταν στα καλά της. Υπήρχαν πολύ καλύτερα πράγματα να κάνει. Δεν ήξερε τι ακριβώς, αλλά σίγουρα κάτι θα υπήρχε – έστω και το να κάθεται σπίτι, στο δωμάτιό της, και να μελετάει για την εργασία που είχε να κάνει στην ιστορία. Τα συναισθήματά της για τον Ντέιβιντ ήταν χαζά, εντελώς χαζά. Όσο πιο σύντομα συνερχόταν και το ξεπερνούσε, τόσο το καλύτερο.

Νιώθοντας τώρα δυνατή και αποφασισμένη, η Κλερ πήγε ξανά στην εξώπορτα της πολυκατοικίας, πάτησε το κουμπί «Εξοδος» και βγήκε πάλι έξω, στο φως του ήλιου. Κατέβηκε γρήγορα τα σκαλιά και άρχισε να περπατάει προς το σπίτι της.

Σε λίγο όμως, είδε δύο ανθρώπους να έρχονται από την αντίθετη κατεύθυνση, δύο πρόσωπα που αναγνώρισε. Ήταν ο Ντέιβιντ Νάιτλι και η Αμάντα Γκίφορντ. Περπατούσαν πλάι-πλάι. Και πιο συγκεκριμένα, όχι απλώς πλάι-πλάι, αλλά χέρι-χέρι. Η Κλερ κοίταξε γύρω της αναζητώντας απεγνωσμένα να βρει κάπου να κρυφτεί, αλλά δεν υπήρχε τίποτα. Θα περνούσαν ακριβώς δίπλα της.

Και αυτό ακριβώς συνέβη. Την προσπέρασαν χωρίς να της δώσουν καμία

σημασία. Ο Ντέιβιντ κοιτούσε προς την αντίθετη κατεύθυνση, ενώ η Αμάντα έριξε μια άγρια, προκλητική ματιά την Κλερ, αλλά δεν είπε κουβέντα. Καθώς την προσπερνούσαν, η Κλερ ένιωσε τον κόσμο να σκοτεινιάζει και τα πόδια της να κόβονται και να είναι έτοιμη να πέσει κάτω λιπόθυμη. Αλλά η δύσκολη στιγμή πέρασε και η Κλερ πλησίασε τρεκλίζοντας το κοντινότερο δέντρο και στηρίχτηκε στον κορμό του παίρνοντας βαθιές ανάσες μέχρι που ηρέμησε. Γύρισε και κοίταξε πίσω της και τους είδε: στέκονταν στο πεζοδρόμιο, ο Ντέιβιντ είχε αγκαλιάσει την Αμάντα και φιλιόντουσαν.

Δεν ήθελε καθόλου να το κάνει, αλλά ήταν αδύνατο να αντισταθεί, κι έτσι έβγαλε τον καθρέφτη, γύρισε την πλάτη στον Ντέιβιντ και την Αμάντα και κοίταξε τον αντικατοπτρισμό. Ήταν ο πιο καθαρός και έντονος αντικατοπτρισμός που είχε δει εδώ και πάρα πολύ καιρό: και σ' αυτόν τον αντικατοπτρισμό ο Ντέιβιντ φιλούσε την Κλερ και όχι την Αμάντα. Τα μάτια της ήταν μισόκλειστα και στεκόταν στις μύτες των ποδιών της ώστε το στόμα της να φτάνει στο δικό του. Η Κλερ δεν μπορούσε να πάρει τα μάτια της απ' αυτή την εικόνα ακόμα κι όταν απομακρύνθηκε από το δέντρο και άρχισε να κατηφορίζει το δρόμο ξανά. Δεν μπορούσε να πιστέψει πόσο φωτεινή και καθαρή ήταν, μετά απ' όλες εκείνες τις θολές αντανάκλασεις που έβλεπε μέσα στον καθρέφτη τον τελευταίο καιρό. Ήταν εκθαμβωτικά διαυγής και αληθινή, και

ακόμα κι όταν άρχισε να θαμπώνει, όταν άρχισε να σκοτεινιάζει και το περιγραμμά της να ξεφτίζει, η Κλερ ήξερε ότι αυτό δεν είχε καθόλου να κάνει με τον καθρέφτη: ήταν γιατί τα μάτια της είχαν γεμίσει με δάκρυα.

Και τότε, είτε από τα δάκρυα είτε επειδή δεν κοιτούσε μπροστά της, η Κλερ συνειδητοποίησε ότι είχε μόλις τρακάρει με κάποιον. Είχε πέσει κατευθείαν πάνω σ' ένα αγόρι που περπατούσε προς την αντίθετη κατεύθυνση, και από τη δύναμη της σύγκρουσης είχε πεταχτεί προς τα πίσω και είχε βρεθεί στο έδαφος, με μια αυθόρμητη κραυγή πόνου και έκπληξης.

Και ως συνήθως, με τη «τύχη» που την έδερνε, είχε πέσει πάνω στον τελευταίο άνθρωπο που ήθελε να δει εκείνη τη στιγμή.

Τον Πίτερ Λιούις.

για τις σύντομες ατομικές ματιές που είχαν τη δυνατότητα να ρίχνουν ο καθένας μόνος του.

«Δεν θα είναι δύσκολο», είπε. «Καθόλου. Απλώς, να θυμάστε δύο πράγματα. Πρέπει να θυμάστε «ΝΑ ΣΚΕΦΤΕΣΤΕ ΚΑΛΑ ΚΑΙ ΝΑ ΣΥΝΕΡΓΑΖΕΣΤΕ».

Αυτές ακριβώς τις λέξεις προσπάθησε η Κλερ και όλοι οι υπόλοιποι άνθρωποι που βρίσκονταν στη μυστική συνάντηση, να κρατήσουν στο μυαλό τους καθώς δούλευαν όλη τη νύχτα. Πολύ μετά τα μεσάνυχτα, όταν η κεντρική πλατεία ήταν πια τελείως έρημη, βγήκαν από το υπόγειο, κρατώντας ο καθένας το κομμάτι του από τον καθρέφτη, και πήγαν αθόρυβα προς το δημαρχείο. Είχαν αποφασίσει ότι το πρώτο πράγμα που έπρεπε να αλλάξει ήταν αυτή η πλατεία με τα θλιβερά πανομοιότυπα καταστήματα το ένα δίπλα στο άλλο. Μέσα στο σκοτάδι της νύχτας, μόνο με το φως από τους φακούς τους, τοποθέτησαν τα θραύσματά τους πάνω στην τεράστια, άδεια πρόσοψη του δημαρχείου, περιμένοντας καθένας τη σειρά του να ταιριάξει το δικό του κομμάτι, μέχρι που τα ένωσαν όλα σε ένα ενιαίο σύνολο. «ΝΑ ΣΚΕΦΤΕΣΤΕ ΚΑΛΑ ΚΑΙ ΝΑ ΣΥΝΕΡΓΑΖΕΣΤΕ» επαναλάμβαναν διαρκώς σιωπηρά, καθώς έφτιαχναν τον καινούριο τεράστιο καθρέφτη σταδιακά, κομμάτι-κομμάτι· και όταν ολοκληρώθηκε, λίγο πριν ξημερώσει, κάλυπτε πια όλο τον τοίχο από πάνω μέχρι κάτω και από τη μια άκρη ως την άλλη.

Και τότε, μέσα στο μισόφωτο, λίγο πριν την αυγή, όταν η δουλειά τελείωσε, κάθισαν όλοι μαζί στη μια πλευρά της πλατείας και περίμεναν.

Περίμεναν να δουν τι θα τους έδειχνε ο καθρέφτης. Περίμεναν να δουν αν θα τους έδειχνε πώς να κάνουν την πόλη τους καλύτερη.

Αργά-αργά, πάνω από τις στέγες των κτιρίων άρχισαν να σκάνε οι πρώτες αχτίδες του ήλιου. Και σταδιακά, καθώς ο ουρανός ολοένα και φώτιζε, άρχισε να σχηματίζεται και η εικόνα μέσα στον καθρέφτη, να γίνεται όλο και πιο καθαρή και πιο ευδιάκριτη. Οι λεπτομέρειες άρχισαν να αναδύονται η μια μετά την άλλη. Και ο κόσμος παρακολουθούσε με σιωπηλό θαυμασμό καθώς ο γιγαντιαίος καθρέφτης τους αποκάλυπτε το όραμα για την πλατεία τους, για την πόλη τους, για τον κόσμο τους, ένα όραμα από κάθε άποψη καλύτερο και πολύ πιο όμορφο απ' αυτό που είχαν συνηθίσει να βλέπουν τόσο καιρό.

Όταν η εικόνα ολοκληρώθηκε, εκείνοι συνέχισαν να κοιτάνε σιωπηλοί. Για πολλή ώρα κανείς δεν είπε τίποτα.

Τι είδαν στον καθρέφτη;

Αυτό μένει να το φανταστείτε εσύ κι οι φίλοι σου στα επόμενα χρόνια.

